

ผลของการปฏิบัติธรรม

กานต์ศิณี วังสุวรรณ

P20003

ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของธุรกิจส่วนตัวเกี่ยวกับการขายของอุปโภคบริโภคอยู่ที่
กรุงเทพฯ เดิมข้าพเจ้าเป็นคนจังหวัดพังงา ข้าพเจ้าขอเล่าประวัติของข้าพเจ้าที่ได้
ประสบมา อาจจะเป็นข้อคิดของใครหลาย ๆ คนที่มีชีวิตคล้ายกับข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ามีพี่น้อง ๒ คน มีลูกพี่ลูกน้องที่อยู่บ้านเดียวกัน ๓ คน ข้าพเจ้าเป็นลูก
คนโต และมีพี่ป่อมลูกของป้าข้าง ๆ บ้าน เป็นเพื่อนรุ่นพี่แก่กว่าข้าพเจ้าประมาณ ๖ ปี
บ้านของข้าพเจ้าอยู่ใกล้ป่าชายเลน มีป่าชายเลนอยู่หลังบ้านติดภูเขา ตั้งแต่เด็กพ่อ
แม่ของข้าพเจ้าชอบสวดมนต์ ทุกวันตอนเย็นพ่อของข้าพเจ้าสวดมนต์ก่อน พอสวด
เสร็จแม่ก็สวดมนต์ต่อ ข้าพเจ้าฟังพ่อกับแม่สวดมนต์ทุกวัน จนข้าพเจ้าเริ่มสวดคลอ
เสียงของพ่อกับแม่ที่สวดได้

ตอนนั้นข้าพเจ้าบูชาเจ้าแม่กวนอิมมาก แม่ก็เลยมาบอกข้าพเจ้าว่า ถ้าสวด
มนต์บทว่า นะโมกวนซีอิมผ่อสัก จนครบ ๑๐,๐๐๐ จบ จะได้เจอเจ้าแม่กวนอิม เจ้าแม่
กวนอิมจะมาที่บ้าน ข้าพเจ้าอยากเจอเจ้าแม่มาก ก็เลยสวดทั้งวัน เดินสวด นั่งสวด
ยืนสวด นอนสวด จนจิตนิ่งเป็นสมถกรรมฐาน โดยที่ตัวเองไม่รู้ตัว สวดตั้งแต่เช้าจนถึง
เย็น ข้าพเจ้าก็ยังไม่เจอเจ้าแม่กวนอิม ก็เลยหยุดสวดแล้วก็ไม่สวดอีกเลย เพราะ
เป็นเด็กขี้เกียจ

พออยู่มาอีกสักพัก แม่ก็หัดให้ข้าพเจ้าสวดมนต์ บทที่แม่ให้สวดนั้นก็คือ บท
สวดตามที่หลวงพ่ोजรัญพิมพ์ไว้ในหนังสือแนวทางชีวิตรุ่งเรือง ก็คือสวดบูชาพระและ

สวดบทพหุหุมหากา แต่เพิ่มคาถาชินบัญชรเข้าไปด้วย ข้าพเจ้าก็สวดบ้างไม่สวดบ้าง ตามภาษาเด็ก แต่ก็สวดมาเรื่อย ๆ และถ้าวันไหนตรงกับวันหยุดที่ยาไปทำบุญตามที ต่าง ๆ ยาก็จะมาชวนข้าพเจ้าไปด้วย ย่าชอบไปทำบุญสร้างโบสถ์ ผังลูกนิมิต ข้าพเจ้า ก็เลยได้มีโอกาสไปทำบุญกับย่าบ่อย ปีละประมาณ ๒-๓ ครั้ง

เมื่อตอนเป็นเด็กประมาณ ๙ ขวบ ข้าพเจ้าเป็นคนที่ซุกซนมาก ชอบทำบาป มาก ๆ พ่อแม่พูดอะไรห้ามอะไรก็ไม่ฟัง เวลาวันธรรมดาข้าพเจ้าไปโรงเรียน กลับมา ตอนเย็นก็จะไปเที่ยวเตร่ กลับมาก็ดูทีวี ไม่เคยช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านเลย เอาแต่หา เรื่องทะเลาะกับน้อง ถียงพ่อแม่ตลอดเวลา วันหยุดพี่ป้อมก็มาชวนไปเที่ยวป่า ในป่า ชายเลนจะมีน้ำขึ้นน้ำลง เวลานั้นเราจะไปหาหอยกัน พร้อมกับมีเพื่อนของพี่ป้อม ชื่อว่าจุกไปด้วย เราจะไปพร้อมกัน ๔ คน เวลาหาหอยเสร็จเราก็จะเอาไปไว้ที่บ้าน

ในสี่คนที่ไปข้าพเจ้าจะเป็นคนที่หาหอยได้น้อยที่สุด เพราะหาไม่ค่อยเก่ง ส่วนพี่ ป้อมกับเพื่อนเขาจะหาได้ประมาณคนละ ๕ กิโลกรัมบ้าง ๑๐ กิโลกรัมบ้าง แต่ตัว ข้าพเจ้าได้ประมาณ ๑-๒ กิโลกรัม ข้าพเจ้ายังน้อยใจอีกว่าเราหาได้น้อยจัง (แต่ตอนนั้น กลับเสียใจอีกว่าเราไม่น่าจะไปทำลายชีวิตเขาเลย) แล้วก็เอาไปให้แม่หรือพี่ผัดทั้งเป็น บางครั้งต้มทั้งเป็น เพราะเวลาชาวบ้านเขาผัดหรือต้มหอย เขาจะใส่ไปทั้งเป็น แล้วผัด หรือต้มจนกว่ามันจะเปิดปาก โดยไม่รู้บาปบุญอะไรเลย แล้วถ้าวันไหนไม่หาหอย ข้าพเจ้ากับพี่ป้อมและเพื่อน เขาก็จะไปตกปลากัน เวลาตกปลาก็เหมือนกัน ข้าพเจ้า จะตกปลาไม่เคยได้เลย นั่งหย่อนเบ็ดแล้วหย่อนเบ็ดอีก ๓ ชม. ถึงจะได้สักตัว แต่พี่ ป้อมและเพื่อนเขาตกปลาได้เยอะมาก ทุกครั้งข้าพเจ้าก็แอบน้อยใจอีก แต่มีอยู่วัน หนึ่งข้าพเจ้าตกปลาได้เยอะกว่าคนอื่น แต่คนอื่นตกไม่ได้เลย พี่ป้อมกับเพื่อนเขาก็เลย ึ่ง ข้าพเจ้าดีใจมากเพราะได้มากกว่าคนอื่น รีบเอากลับบ้าน พอเอากลับไปให้พี่สาว ทำ เขากลับเอาปลาไปให้เปิดกิน เพราะปลาที่ตกได้ที่บ้านไม่กิน ในตอนนั้นก็ไม่ได้คิด อะไร (แต่ตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจมากที่ไปฆ่าชีวิตเขา)

บางวันข้าพเจ้ากับพี่ป๋อมชี้เกี้ยวไปในป่าที่ไกล ๆ ก็จะไปเอาไซ (อุปกรณ์ในการจับปู) ของพี่ป๋อม ไปจับปูดำหลังบ้าน เพราะพี่ป๋อมเขาจับปูเก่ง ข้าพเจ้าก็ลองจับเหมือนเขาบ้าง พี่ป๋อมเขาจะจับปูได้เยอะมาก แต่ข้าพเจ้าก็เหมือนเดิม ได้น้อยกว่าเขาอยู่ดี เมื่อได้ปูมาพี่ป๋อมจะเอาไปขายและแบ่งไว้กินบ้าง ส่วนข้าพเจ้าก็จะเอาไปบ้าน บางครั้งข้าพเจ้าจะเอาปูใส่ในหม้อน้ำแล้วปิดฝาต้ม ปูก็จะดิ้นในน้ำร้อนจนตาย แล้วรอกจนตัวปูเหลือง แสดงว่าสุกแล้วเอามากินได้ บางครั้งไม่ได้ต้มปู ข้าพเจ้าก็จับมันมาหงายท้องบนเขียง แล้วเอามีดเสียบที่หน้าอกมันจนกว่ามันจะตายก่อนเอาไปผัด บางครั้งแม่ก็ทำเองหรือพี่ทำถ้าข้าพเจ้าชี้เกี้ยว แล้วมีบางครั้งที่ข้าพเจ้านึกสนุก จับปูตัวเล็กมาหักขาหมด เหลือแต่ก้ามปู แล้วให้มันเดินด้วยก้ามจนตาย ในตอนเด็กข้าพเจ้ายังนึกสนุก ยังไม่รู้ว่าบาปเป็นอย่างไร บุญเป็นอย่างไร (แต่มาถึงตอนนี้ เมื่อข้าพเจ้านึกถึงเรื่องที่ข้าพเจ้าเคยกระทำมา ข้าพเจ้าจะรู้สึกเสียใจมากจนน้ำตาตกในทุกครั้ง) แต่ถึงแม้ข้าพเจ้าจะเที่ยวเตร่ไปทำบาปอย่างไร ข้าพเจ้าก็ยังสวดมนต์ก่อนนอนอยู่บ้างถึงจะไม่ทุกวันก็ยังสวด ข้าพเจ้าโชคดีมากที่พ่อกับแม่หัดให้สวดมนต์ตั้งแต่เด็กจึงจำได้ขึ้นใจ และชอบสวดมนต์มาตั้งแต่เด็ก

เมื่อข้าพเจ้าเริ่มเข้ามัธยมต้น ข้าพเจ้าก็เจอเพื่อนใหม่ที่ร้ายกว่าเดิม คือชวนเที่ยว หนีเรียน หาเรื่องทะเลาะกับคนอื่นทั่วไป ว่าครูบาอาจารย์ หนีออกจากบ้านไปเที่ยว ทำให้แม่ต้องเสียใจตลอดเวลา ที่เป็นอย่างนั้นเพราะตามเพื่อน คบเพื่อนไม่ดี ฉะนั้นขอฝากพ่อแม่ทุกคนว่าหากรักลูก ขอให้ท่านดูแลลูกของท่านอย่างใกล้ชิด อย่าด่าลูก อย่าว่าลูก ปลูกฝังให้เขาสวดมนต์ตั้งแต่เด็ก อย่าให้ลูกห่างจากแม่มาก จะทำให้เขาเสียคนได้ง่าย แล้วพ่อแม่จะเสียใจภายหลัง พ่อแม่สำคัญที่สุด ต้องเป็นเพื่อนกับลูก ลูกสามารถปรึกษาได้ทุกเรื่อง อย่าเดี๋ยวดีเดี๋ยวร้ายกับลูก อย่าใช้อารมณ์กับลูก ต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับลูกเสมอ เพราะตอนนี้ข้าพเจ้าได้ประสบการณ์มาเอง

ข้าพเจ้าเริ่มใช้กรรมที่ทำกับปู่ตอนอายุ ๑๐ ขวบ งานกินเจที่พังงา ตอนข้าพเจ้าเด็ก ๆ ก็ยังไม่รู้อะไร เวลาพ่อแม่กินเจก็กินกับเขาด้วย ส่วนพี่ป๋อมไม่เคยกิน ในปีที่เขาถือศีลกินเจกันนั้น พี่ป๋อมจะต้องถูกรถชนทุกครั้ง บางครั้งขาหัก บางครั้งแขนหัก แต่ในช่วงกินเจข้าพเจ้าไม่ได้ซ้อนท้ายรถของพี่ป๋อมเขาเพราะจะอยู่กับพ่อแม่ แต่กรรมเมื่อทำแล้วต้องชดใช้ ตอนกินเจปี ๒๕๓๙ ปกติข้าพเจ้าจะไปงานกินเจกับแม่กับพ่อประจำ จนถึงวันสุดท้ายของงานกินเจที่ศาลเจ้า เราจะนั่งดูหนังกลางแปลงกัน ตอนเที่ยงคืนข้าพเจ้าจะกลับบ้านพร้อมกับพ่อแม่เป็นประจำ แต่วันนั้นเผอิญตอนที่ข้าพเจ้าจะกลับเจพี่ป๋อมที่ศาลเจ้าพอดี พี่ป๋อมมาชวนข้าพเจ้าให้ซ้อนท้ายรถเขากลับบ้านพร้อมกัน แต่ข้าพเจ้าบอกเขาว่าจะกลับกับพ่อแม่ พอไปหาพ่อแม่ พ่อกับแม่ก็บอกให้ข้าพเจ้าไปนั่งรถเป็นเพื่อนกับพี่ป๋อม เพราะพี่เขามาคนเดียว แต่ไม่รู้ว่าข้าพเจ้าเป็นอะไรคืนนั้น ไม่อยากนั่งรถไปกับพี่ป๋อมเลย บอกแม่ว่าไม่อยากไปกับพี่เขา อยากไปกับพ่อแม่ แต่พ่อกลับบังคับให้ไปกับพี่เขาเสียอีก ข้าพเจ้าก็เลยต้องนั่งไป ตอนนั่งไปก็ไม่ได้คิดอะไร ก็นั่งหลับ ๆ ตื่น ๆ ไป พอไปถึงระหว่างทาง ข้าพเจ้าก็ตกใจเพราะได้ยินเสียงดังโครม รถของพี่ป๋อมก็เสียหลักล้มลงไป ทำให้ตัวข้าพเจ้านอนกลิ้งสลบอยู่ที่ถนน รถของพี่ป๋อมทับขาข้างซ้ายอยู่ ส่วนขาข้างขวานั้นถลอก ส่วนพี่ป๋อมนั้นขาข้างซ้ายหัก แล้วข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ามีคนมายกรถขึ้น แล้วพาข้าพเจ้าไปส่งโรงพยาบาล พ่อแม่ก็ตามมาที่โรงพยาบาล

หมอบอกพ่อกับแม่ว่า เส้นเอ็นบริเวณข้อเท้าพลิก และมีแผลถลอกตามตัว พอกลับบ้านข้าพเจ้าต้องทรมานเดินกะเผลกอยู่ประมาณ ๑ อาทิตย์ เหมือนปูที่ข้าพเจ้าหักขามัน มาถึงตอนนี้ข้าพเจ้าคิดถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น หากข้าพเจ้าไม่สวดมนต์ไหว้พระและไปทำบุญกับย่าเป็นประจำ ข้าพเจ้าก็คงจะต้องขาหักเหมือนพี่ป๋อมแน่นอน เพราะบุญช่วย เมื่อถึงเวลาใช้เขา เราก็มีบุญให้เขาก็เลยไม่ต้องเจ็บหนัก แต่ถ้าหากในครั้งนั้นข้าพเจ้าไม่เคยทำบุญ สวดมนต์ไหว้พระ ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะเป็นอย่างไรร

เมื่อข้าพเจ้าเรียนจบ ข้าพเจ้าก็ได้เข้ากรุงเทพฯ ได้เริ่มเรียนรู้กับประสบการณ์ชีวิตใหม่ และได้เข้าทำงานบริษัทขายตรงบริษัทหนึ่ง ได้เจอเพื่อนร่วมงานที่ใจบุญชอบทำบุญ ต่างกับเพื่อนที่ข้าพเจ้าเคยคบที่พาเที่ยวเตร่กินเหล้าเมายา ในตอนแรกที่ข้าพเจ้าได้เจอพี่คนนั้น ข้าพเจ้าก็คิดว่าเขาบ้า พูดแต่เรื่องธรรมะ ข้าพเจ้าก็ไม่รู้อะไร เพราะไม่ใช่นิสัยของข้าพเจ้าที่จะมาฟังเรื่องธัมมะธัมโม เวลาเจอพี่เขาก็จะรู้สึกไม่อยากคุยด้วย เพราะซีเกียจฟังเรื่องพระ แต่พอคบกับพี่เขาไปเรื่อย ๆ ประมาณ ๑ เดือน ก็เริ่มสนใจเรื่องธรรมะมากขึ้น เพราะว่าพี่เขาจะเล่าเรื่องของประวัติพระศาสดาให้ฟังประจำจนรู้สึกชอบ ข้าพเจ้าก็เริ่มศึกษาธรรมะมาเรื่อย ๆ แล้วเริ่มไปหาวิธีปฏิบัติกรรมฐานมาปฏิบัติ ข้าพเจ้าก็นึกถึงตอนเด็ก ที่แม่ให้อ่านหนังสือของหลวงพ่อจรัญ เรื่องกฎแห่งกรรม ข้าพเจ้าก็รู้สึกกลัวบาปเหมือนกัน แต่ก็เฉยเพราะตอนนั้นยังเด็กอยู่ แล้ววันหนึ่งข้าพเจ้าได้ไปดูงานมหกรรมหนังสือที่ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ได้เจอหนังสือธรรมะ เห็นซีดีธรรมะของหลวงพ่อจรัญ เรื่องการฝึกจิตก็เลยซื้อมาฟังเพื่อจะฝึกปฏิบัติที่บ้าน ข้าพเจ้าเดินทางมาถึงบ้านเวลาประมาณตอนเย็น เมื่อข้าพเจ้าอาบน้ำเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ออกมาเตรียมตัวจะฟัง เมื่อเปิดซีดีของหลวงพ่อฟัง ตอนแรกข้าพเจ้านึกว่าท่านจะเทศน์เหมือนที่วัดอื่น ๆ บอกวิธีปฏิบัติเหมือนที่ตอนเด็กเคยฟังเทศน์ แต่พอฟังแล้วข้าพเจ้าถึงกับน้ำตาไหล เพราะในซีดีที่หลวงพ่อเทศน์นั้นตรงกับกรกระทำของข้าพเจ้าทั้งหมด ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าก็เริ่มปฏิบัติธรรมตามวิธีที่หลวงพ่อเทศน์ในซีดีตลอดมา

ในตอนแรกที่ข้าพเจ้าเริ่มปฏิบัติกรรมฐานที่บ้านคนเดียว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าปฏิบัติยากมาก เพราะข้าพเจ้าจะถนัดกับการภาวนาคำว่าพุทโธมากกว่า แต่ก็ยังพยายามต่อไปเรื่อย ๆ ทำไปสักประมาณ ๑ อาทิตย์ก็เริ่มพองหนอ ยุบหนอได้ และเมื่อปฏิบัติไปเรื่อย ๆ ข้าพเจ้าก็เริ่มมีอาการเจ็บที่บริเวณหน้าอก เหมือนมีอะไรมาแทงเป็นระยะ ๆ ข้าพเจ้าก็กำหนดไปเรื่อย ๆ ประมาณ ๓-๔ วันก็ระลึกได้ว่า เมื่อตอนเด็กข้าพเจ้าได้ไปจับปูด้าแล้วนำมันมาฆ่า โดยการที่จับมันหงายท้องแล้วเอามีดแทงที่หน้าอกมันจน

ตาย เมื่อข้าพเจ้าระลึกได้มันทำให้ข้าพเจ้าเสียใจ น้ำตาไหล เพราะรู้สึกผิดและสำนึก
ในบาปของตัวเองที่ทำ ขอโทษกรรมและแม่เมตตาให้กับเขา ข้าพเจ้าเจ็บที่หน้าอก
ประมาณ ๗ วัน อาการเจ็บก็ค่อย ๆ หายไป

พอข้าพเจ้าปฏิบัติมาสักประมาณ ๑ เดือน ก็เริ่มรู้เรื่องกฎแห่งกรรม หลาย ๆ
อย่างมันทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกผิดในกรรมที่ข้าพเจ้าทำไว้เมื่อตอนเด็กเป็นอย่างมาก แต่ก็
แก้ไขสิ่งที่ทำมาไม่ได้ ข้าพเจ้าก็เลยสวดมนต์และปฏิบัติกรรมฐาน เพื่อส่งผลบุญให้กับ
พวกเขา พอปฏิบัติมาประมาณเดือนกว่า ๆ ข้าพเจ้าก็มีอาการปวดขาที่หัวเข่าซ้าย
มาก เวลานั่งสมาธิข้าพเจ้าทนปวดนั่งไปเรื่อย ๆ ประมาณ ๑ เดือนก็ยังปวดอยู่ แล้ว
วันที่ข้าพเจ้าปฏิบัติอีกครั้ง ในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็พยายามที่จะนั่งจนหายปวด แต่เกิด
เห็นภาพนิมิตปรากฏขึ้นตอนนั่งสมาธิว่า เมื่อชาติก่อนข้าพเจ้าเคยไปทุบตีดาบสผู้หนึ่ง
จนขาซ้ายของเขาหัก ต้องใช้ไม้เท้าค้ำจึงจะเดินได้ เมื่อระลึกได้อย่างนั้นข้าพเจ้าจึง
ยอมรับกรรมทั้งหมดที่ข้าพเจ้ากระทำ โดยที่ไม่มีคำปฏิเสธใด ๆ มีแต่ความเศร้าใจใน
บาปของตัวเอง ข้าพเจ้าก็นั่งไปเรื่อย ๆ จนหมดเวลาที่ข้าพเจ้าตั้งไว้ เมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติ
ธรรมไปเรื่อย ๆ ประมาณ ๒-๓ เดือน ก็ได้ไปเที่ยวกับพี่คนที่ทำงานอยู่ด้วยกัน เมื่อ
ข้าพเจ้าไปไหน มักจะกำหนดเห็นหนอเป็นประจำ เมื่อเห็นหน้าพี่เขาตอนจะกลับบ้าน
ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงเล็ก ๆ บอกว่า ให้เตือนเขาด้วยว่าให้พาแม่ไปทำบุญบริจาค
เทียน เพราะเขากำลังจะมีอุบัติเหตุเรื่องขา ข้าพเจ้าก็เตือนพี่เขา พี่เขาก็เชื่อแล้วรีบพา
แม่เขาไปทำบุญในวันรุ่งขึ้น เพราะพี่เขาเป็นคนปฏิบัติธรรมอยู่แล้ว แล้วพี่เขาก็เล่าให้
ฟังว่า พอตีพี่เขากับครอบครัวจะไปเที่ยวงานแสงสีเสียงที่จังหวัดกาญจนบุรี พอตีเห็น
ข้าพเจ้าเตือนก็เลยรีบพาแม่ไปทำบุญ แล้ววันต่อมาพี่เขาก็ไปเที่ยวที่เมืองกาญจนบุรี
กับครอบครัวเขา ประมาณ ๒ วัน เขาก็กลับมาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า หากข้าพเจ้าไม่
เตือนเขาก็คงไม่รู้จะเกิดอะไรขึ้น เพราะตอนที่เขาจะออกจากบ้านไปกาญจนบุรีนั้น
เขาไม่เอารถไปเพราะกลัวอุบัติเหตุ ก็เลยเรียกรถแท็กซี่ แล้วพอเขาขึ้นไปนั่งในรถ
แท็กซี่นั้น น้องสาวเขานั่งข้างหน้า พี่เขาและแม่กับคนใช้นั่งข้างหลัง พี่เขาบอกว่าปกติ

แม่ของพี่จะนั่งริมประตู แต่วันนั้นแม่พี่เขาเข้ามานั่งข้างประตูขวา ส่วนคนใช้นั่งประตูซ้าย ตอนที่คนใช้ขึ้นไปนั่งที่ประตูซ้ายนั้น ขาซ้ายของคนใช้ยังไม่ได้ขึ้นมาอยู่ในรถเรียบร้อย แท็กซีมันก็กระชากรถออกไปโดยที่ขาของคนใช้ยังไม่ได้ยกขึ้นมาวางในรถเลย แล้วต้องบอกให้หยุดแท็กซีจึงจะหยุด พี่เขาบอกว่า หากไม่ได้ไปทำบุญก่อนไป ถ้าแม่พี่เขายังนั่งริมประตูเหมือนเดิม ในวันนั้นขาของคนแก่อายุ ๗๐ กว่า คงจะต้านแรงกระชากของรถไม่ไหว คงจะไม่ได้ไปเที่ยวเมืองกาญจนบุรีแน่

สำหรับข้าพเจ้า สิ่งที่ได้รับในการปฏิบัติกรรมฐานด้วยตนเองใน ๖ เดือนแรกนั้น ให้ข้อคิดและคติธรรมแก่ข้าพเจ้าหลายอย่าง โดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้ศึกษาธรรมะมาก่อนเลย ถึงแม้มันอาจจะมึนอะไรหลาย ๆ อย่างที่รู้เห็นได้ด้วยตัวข้าพเจ้าแต่เพียงคนเดียว แต่มันก็มีประโยชน์ในการใช้ชีวิตประจำวันมาก และสามารถช่วยให้คนรอบตัวเรานั้นปลอดภัยกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเขาในอนาคตได้โดยวิธีการปฏิบัติธรรม

นับจากวันที่ข้าพเจ้าได้เตือนพี่เขาไปเรื่องของแม่เขาประมาณ ๒ อาทิตย์ พอดีวันนั้นข้าพเจ้ามีความคิดที่จะไปทำบุญ เอาเงินไปถวายวัดเพื่อช่วยในการสร้างถนนที่วัดกระโจมทอง ในวันนั้นข้าพเจ้ารู้สึกไม่ค่อยจะสบายตัว กระสับกระส่ายชอบกล รู้สึกไม่ค่อยดีเหมือนกับว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น แต่ก็ไม่ได้สนใจ เมื่อข้าพเจ้าทำบุญเรียบร้อยแล้วเดินทางกลับจากวัดมาถึงป้ายรถเมล์เพื่อที่จะต่อรถกลับบ้าน ปกติข้าพเจ้ากับเพื่อนจะนั่งรถสองแถวกลับ แต่วันนั้นไม่รู้ว่ามีอะไรขึ้นมาก็ขึ้นรถเมล์กันหมด เพราะรถเมล์จอดรออยู่หน้าป้ายแล้ว พอขึ้นมาขึ้นที่รถข้าพเจ้ากับเพื่อนก็นั่งไปเรื่อย ๆ พอถึงที่จะต้องต่อรถอีกครั้ง ข้าพเจ้าก็เตรียมตัวที่จะลงจากรถ พอรถจอดเมื่อข้าพเจ้าก้าวเท้าลงจากรถได้ข้างหนึ่ง และจะก้าวข้างที่สอง รถก็กระชากออกอย่างแรง แต่โชคดีที่ข้าพเจ้ากระโดดลงมาทันพอดี ในตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนกับว่ามีใครมาดึงข้าพเจ้าออกจากรถอย่างแรง ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าเป็นความรู้สึกของตัวเองหรือเปล่า แต่พอมาถึงบ้านก็รู้สึกปวดขาและเป็นไข้จนเพลียหลับไป ข้าพเจ้าได้มานั่งพิจารณาดู

ก็เลยรู้ว่า ถ้าในตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ได้ปฏิบัติตามฐานก็คงต้องไปนอนที่โรงพยาบาล
แน่นอน เรื่องของข้าพเจ้าอาจเป็นข้อคิดเล็ก ๆ น้อย ๆ สำหรับใครบางคน ก็ขอให้ทุก
ท่านลองพิจารณาดู...